

KRONİKLER

MAHKEME KARARLARI

ÖZEL HUKUK

(ZİLYEDLİĞİN) TESLİMSİZ EDİNİMİ İSTİHKAK İDDİASININ AKTARILMASI

Prof. Dr. İlhan E. POSTACIOĞLU

ÖZET: Satış sözleşmesine göre üçüncü kişinin özel bir nedenle zilyet (elmen) olmakta devam ettiği ileri sürülerek kanıtlanmadığına göre, alıcının, elmenliğin havalesi yoluyla edinimi de söz konusu olamaz.

Hukukumuzda istihkak iddiasının aktarılması yoluyla teslimsiz edinime olanak verilmemiştir.

(743 s. MK. m. 892)

Nusret vekili avukat Y. Okay ile Cafer vekili avukat Ercan aralarındaki dava hakkında ÇATALZEYTİN Asliye Hukuk Hâkimliğinden verilen 8.5.1975 gün ve 93/60 sayılı hükmün, dairenin 7.5.1976 gün ve 6172/3736 sayılı ilâmile Onanmasına karar verilmişti. Süresi içinde davalı Cafer tarafından kararın düzeltilmesi istenilmiş olmakla dosya incelendi, gereği düşünüldü:

604/20 sayılı bağış senedi ile tapuda kayıtlı olmıyan üç parça taşınmazını akit gününde aralarında evlilik bağı olan Ayşe'ye bağışlamış ve senette zilyedliklerini bağışlanana devir ettiğini açıklamıştır. Davalıdan boşanan Ayşe bu kez İstanbul 3. Noterliğinin 28.10.1974 gün ve 5035 sayılı senedi ile (bu senetten doğan bütün haklarını ve vecibelerini 50.000 lira karşılığı davacı Nusret'e devir ve temlik) etmiştir.

Davacı Nusret aynı taşınmazlar hakkında davalı Cafer aleyhine derdest müdahalenin önlenmesi davasını açmıştır. Davalı Cafer, ta-

şınmazlardan hiç çıkmamıştır. Eskiden olduğu gibi zilyed olmakta devam edegelmiştir. Yani davacı, alıcısı Ayşe'den taşınmazların zilyetliklerini devir alamamıştır. Ayşe ile davacı Nusret arasında yapılan satış akdinde üçüncü şahıs durumunda bulunan davalı Cafer'in, özel bir sebeple zilyed olmakta devam ettiği iddia ve isbat edilmediğine göre, davacının, Medenî Kanununun 892. maddesinde yazılı olduğu biçimde zilyedliğin havalesi suretiyle iktisabı da söz konusu olamaz. Bu sebeple davacı teslimsiz olarak zilyedliği iktisap edememiştir. Zilyedlik ihtilâflıdır. Hukukumuzda, Alman hukukunun öngördüğu veçhile istihkak iddiasının devri suretiyle teslimsiz iktisaba cevaz verilmediğinden (Prof. Dr. Kemal Oğuzman, Doç. Dr. Özel Seliçi, Eşya Hukuku, 1975 s. 69), davalının bu yolla iktisabından da söz edilemez.

Bu sebeple davalı Cafer hakkında verilen müdahalenin önlenmesi kararını onayan Daire kararı zuhule müstenit bulunduğundan, karar düzeltme isteminin kabulü ile 7.5.1976 gün ve 6172/3736 sayılı onama kararının kaldırılarak 8.5.1975 gün ve 93/60 sayılı mahalli mahkeme kararının yukarıda yazılı gerekçe ile (BOZULMASINA), onama kararı ile takdir edilen 1.000 lira mürafaa ücretinin kaldırılmasına ve davalı Nusret vekiline 1.000 lira avukatlık ücreti takdirine, tashih dilekçesinde yersiz alınan 1500 kuruş peşin harç ile onama ilâmında alınması belirtilen 40000 kuruş onama harcının ve temyiz dilekçesinde alınmış olan 29000 kuruş peşin harcın istek halinde Cafer Yavuz'a iadesine 30.11.1976 tarihinde oyçokluğu ile karar verildi.

KARŞI OY YAZISI

Olayların seyri çoğunlukla verilen kararın baş tarafında açıklandığı gibidir. Şu farkla ki, Ayşe'nin davacıya yaptığı satışta bedel 50000 lira değil 40000 liradır. İhtilaf olayların hukuki mahiyetinin kabulundadır. Ortada iki temlik var. Birincisi davalının, dava konusu taşınmazları karısı Ayşe'ye 1960 yılında hibe yolile temlikidir. O zaman koca sıfatını haiz bulunan davalı Cafer Yavuz ana kadar maliki ve zilyedi bulunduğu taşınmazları karısı Ayşe'ye temlik etmiş, fakat kocalık sıfatına müsteniden onları kullanmağa devam etmiştir. Bu satışla asli zilyedlik karısı Ayşe'ye intikal et-

miş, davalı Cafer vasıtasız (fer'i) zilyed olmuştur. Karısı Ayşe işbu malların idaresini kocası Cafer'e bıraktığından davalı Cafer Medeni Kanununun 186/2. maddesindeki ölçüler dairesinde fer'i zilyed olma hakkına sahiptir. İşte bu sebeptendir ki aynı kanununun 892. maddesi gereğince Ayşe "teslim olmaksızın" taşınmazların zilyedliğini iktisap etmiştir. Zilyedliğin bu şekilde teslimi bilim alanında "hükmen teslim" adını taşımaktadır. Esasen taşınmazların zilyedlik ve mülkiyetinin Ayşe'ye intikal ettiği çoğunluk tarafından da kabul buyrulmaktadır. Temlikin ikincisi Ayşe'nin 1974 de davacı Nusret'e yaptığı temliktir. Ayşe ile davalı Cafer 1970 de boşanmışlardır. Çoğunluğun görüşüne nazaran Ayşe ile davalı Cafer arasındaki karı-kocalık ilişkisi 1970 tarihinde sona erdiğinden Cafer'in zilyedliği hukuki dayanaktan yoksun kaldığı için Ayşe'nin davacı Nusret'e satışı fiilen teslim vaki olmadıkça geçerli olamaz ve Nusret istihkak davası açamaz. Biz bu fikre şu düşüncelerle katılamıyoruz.

1 — Sorunun düğüm noktası boşanma ile zilyedlik hakkının ve zilyedliği kendiliğinden kaybedilmiş olup olmadığıdır. Sayın Profesör Dr. Jale G. Akipek (Türk Eşya Hukuku - Ayni Haklar) adlı ve 1972 baskılı Kitabınının 207. sayfasında zilyedliğin kaybını "zilyedlik, zilyedin devamlı bir surette fiili kudret icra etmek yetki ve imkânlarının ortadan kalkması" dır diye tarif ediyor ve Alman M.K. nun 856. maddesinin zilyedliğin kaybını bu şekilde tanımladığını, bizim kanununun 889, 901 ve 902. maddelerinin de bu anlamda bulunduğunu ilâve ediyor. Bu tarifi olayımıza uygulayınca davalı Cafer'in vasıtasız fer'i zilyedliğinin boşanma ile sona ermediğini görürüz. Davalı Cafer'in karısı Ayşe boşanmadan önce olduğu gibi boşanmadan sonra da Cafer'in fer'i zilyedliğini sona erdirebilirdi. Fakat bunu yapmamış ve bu yolda bir irade açıklamamış olduğundan Cafer'in fer'i zilyedliği devam etmektedir. Çünkü Kanuna dayalı olarak doğan bu zilyedlik asli zilyed olan Ayşe tarafından sona erdirilmemiş, devamına müsaade olunmuştur. Davalı Cafer taşınmazlara işte bu "hususî sebebe binaen zilyed olmakta devam ettiği" için Ayşe'nin davacı Nusret'e yaptığı satışta zilyedlik M. K. nun 892. maddesi gereğince teslim olmaksızın alıcıya intikal etmiştir. Bu intikal şekline bilim alanında zilyedliğin havale suretile devri adı verilmektedir. Alıcı Nusret bu suretle zilyedliği iktisap etmiştir ve satış geçerlidir. (Dr. Jale G. Akipek aynı eser, sayfa 191 ve deva-

mı; Dr. A. Hamberger, aynı haklar Suad Bertan tercümesi 1950, sayfa 52 ve devamı) Diğer yandan satıcı Ayşe'nin asli zilyedliğini alıcıya geçirememesi için zilyedliği kaybetmiş olması gerekir. Sayın Prof. Dr. M. Kemal Oğuzman ile Doç. Dr. Özel Seliçi'nin 1975 başlıklı (Eşya Hukuku) adlı Kitabın 73 ve 74 üncü sayfalarında verilen bilgiye göre zilyedliğin kaybı için ya zilyedin terk arzusu veya fiili hakimiyetin kaybı lâzımdır. Boşanma olayı bunları veya bunlardan birini intica yeterli olmadığından ne Ayşe'nin asli zilyedliği ve ne de Cafer'in fer'i zilyedliği sona ermemiştir. Bu itibarla da söz konusu satışta zilyedlik havale suretile (teslimsiz olarak) davacıya geçmiştir. Zira Cafer'in deşam etmekte olan vasıtasız zilyedliği evlilik münasebetinin doğurduğu hususi sebebe dayanmaktadır. Boşanma evlilik ilişkisini kaldırmış, fakat doğmuş bulunan fer'i zilyedlik boşanma ile sona ermemiştir. Yalnız burada değinilmesi icabeden diğer bir husus Ayşe ile davacı Nusret arasındaki satış akdi bakımından üçüncü şahıs durumunda olan davalı Cafer'in bu satıştan ve zilyedliğin devrinden haberdar edilmiş olup olmadığıdır. M.K. nun 893/2. maddesine göre bu ihbar satıcı tarafından yapılmalıdır. Ancak bu ihbar satışın geçerlilik şartı değil, zilyedliğin naklinin bu üçüncü şahsa karşı hüküm ifade etmesi şartıdır. Yani satış geçerlidir. Zilyedlikde nakledilmiştir. Sadece fer'i zilyedi bunu riayete zorlayabilmek için ihbar lâzımdır. Bu halle de ihbarsızlık davalıya savunma hakkı verir, davalı böyle bir savunmada bulunursa o zaman davacıya işbu ihbarı isbat külfeti düşer. Davalı böyle bir savunmada bulunmadığına ve ihbar bir şekilde bağlı olmadığına göre sırf bu sebeple davanın reddi de mümkün değildir.

2 — Kanımızca zilyedlik havale suretile davacıya intikal etmiş ve davacıya davaya hak kazanmıştır. Ancak tutalım ki zilyedlik intikal etmedi. Bu halde de dava hakkının devrinin kabil olup olmadığı doktrinde ihtilâflıdır. Sayın Kemal Oğuzman'la, Sayın Özer Seliç istihkak davasına ilişkin hakkın devrinin mümkün olmadığı (Eşya Hukuku 1975, Sayfa : 69; dip not 73), Hamberger ise devrin kabil olduğu (Suat Bertan tercümesi sayfa 54) fikrindedirler. Bizim Hukuk düzenimizde akit serbesttir. Kabul edildiğine, devri veya düşünülmesi olanaksız bulunan hakların hangi haklar olduğu gerek Anayasada ve gerek diğer kanunlarda belirli bir biçimde tayin edilmiş bulunduğu ve söz konusu dava hakkının devredile-

miyeceğine dair bir hüküm mevcut olmamasına ve özellikle H.U.M.K. nun 186. maddesi istihkak iddiasına ilişkin dava hakkını istisna etmeksizin devri kabil haklara dair davaların davacı tarafından da devredilebileceğini hükme bağlamış bulunmasına göre dosyada adı geçen Ayşe'nin çoğunlukca kabul buyrulan dava hakkını devretmesine engel yoktur.

Bu düşüncelerle karar düzeltme isteğinin kabulüne karşıyım. (*)

I — Kararın taalluk ettiği hadise muhalefet şerhindeki mütemim bilgilerle tam bir aydınlığa kavuşmaktadır. Cafer isimli koca tapuya mukayyet olmayan ve bu itibarla Yargıtayın müstakar içtihatlarına göre menkul hükmünde olan 3 parça gayrimenkulünü karısı Ayşe'ye bağışlamış ve bu yerlerin zilliyetliğini karısına devir ettiğini bağış muamelesinde bildirmiştir. Fakat bu duruma rağmen o yerlerden el çekmemiş bunlara zilyet olmakta devam etmiştir. Ancak, karı koca münasebetleri dolayısıyla burada kabulü mümkün bir zımni vekalet gereğince, koca gayrimenkulleri karısı hesabına işleten şahıs sıfatı ile elinde tutmuş olmaktadır. Şu halde Cafer'in zilliyetliği asli zilliyet olmaktan çıkmış ve ferî zilyet niteliğine dönüşmüştür. Böyle olunca da Yargıtay içtihatlarınca menkul niteliğinde bulunan bu gayrimenkullerin mülkiyetinin karısına muteber bir şekilde geçtiğinin kabulü neticesine varılır.

Bu noktalarda ekseriyet kabulü ile muhalefet görüşü arasında bir fark yoktur. İhtilaf hadisesinin bundan sonraki inkişaf şeklidir. Cafer'le Ayşe boşandıktan sonra, kadın —anlaşılan— bu yerler üzerinde zilyetliği elde etmeden, ve elde etmek için eski kocasına karşı dava açıp netice istihsal etmeden, Nusret isimli bir şahısa noter senedi ile muayyen bir bedel mukabilinde bu yerleri satmak cihetini ihtiyar etmiş ve Nusret de Cafer aleyhine menî müdahale davası açmıştır.

Kanaatımızca Yargıtay haklı olarak evvela karının bu tasarrufu ile Nusret'e gayrimenkullerin mülkiyetinin geçip geçmediği noktası üzerinde durmuştur. Bunu yaparken de istihkak iddiasının, mülkiyet

(*) Resmî Kararlar Dergisi 1977, sah. 359 ve müteakip.

hakkından tecrit edilmek suretiyle ahara devredilemiyeceği hakkında sayın meslektaşlarımız Kemal Ođuzman ve Seliđi'nin mūdafa ettiikleri gōrūēe dayanmıştır. (Eřya Hukuku 1975 sahife 69 dip notu 73 ve sahife 228) Aziz meslektaşlarımızın istihkak iddialarının iddia olarak devredilemiyeceği hakkındaki telakkileri hattizatında dava teorisinin klasik veçhesine tekabül eden daha umumi bir telakkinin hususi bir halde ifadesidir ki, bu dava hakkının kaide olarak bağlı olduğu haktan tecrit edilmek suretiyle ferağ edilemiyeceği gōrūřüdür. Bizim de ōteden beri mūdafa ettiğimiz gōrūř budur. (Medeni Hukuk Dersleri 1975, 6. bası sahife 182) ve kanaatımızca Tūr̄k Hukukunun benimsediği hal tarzı da budur. Bunun gayrı kabili cerh delili H.U.M.K. 186. maddesinde hak ile dava hakkı arasında tesis edilmiş sıkı irtibattır. Gerçekten davalı şeyin temlik halinde davanın mevzuu aynı kaldığı takdirde, temlikte bulunan şahsın taraf sıfatı zail olmakta ve ancak dava konusu tazminata tahvil edildiği takdirdedir ki bu şahıs taraf sıfatını muhafaza edebilmektedir. Çūnkū artık bu takdirde davanın konusu, davalı řey olmaktan çıkmış dava biri tazminat alacaklısı diğer i tazminat borçlus u sıfatını almış iki taraf arasında gōrūlen bir dava niteliğini almıştır. (Medeni Usul Hukuku Dersleri sahife 467)

Tūr̄k Hukukunun bu telakkisi mahçuz mala istihkak prosedūrū hakkındaki İcra İflas Kanununun da benimsediđi İsviçre Federal Mahkeme kararı ile perçinlenen sistemle de hemahenk tir. Eđer dava haktan mūdestikil olarak kabili devir olsa idi, dava hakkı da sırf dava hakkı olarak kabili haciz olması gerekirdi. Halbuki Federal Mahkeme buna İcra İflas Kanunu hūkūmlerinin (ki ana hatları itibarı ile Tūr̄k Hukukunun mahçuz mala istihkak hakkındaki hūkūmleri bu hūkūmlerin benzeridir) mūsait olmadıđını ortaya koymuř ve istihkak iddiasının haczine mūsade etmemiřtir (Federal Mahkemenin 8.12.1934 tarihli kararı, JDT, 1934 11 59, İHFM 1947 sahife 10264,; ayrıca bak. İcra Hukuku kitabımız no. 287). Çūnkū alacaklı yalnız borçluya ait malın mūlkiyetini hacze mezun kılınmıř yoksa bu mūlkiyet hakkında vaki tecavūzden dolayı malın geri istenmesi hakkına yani bu mala mūteallik istihkak iddiasının serdi hakkının haczine cevaz verilmiřtir. Eđer verilmiř olsa idi, borçluya ait mūnazaalı aynî hakların çok dūřuk bir bedelle paraya çevrilmesine yol ađılmıř olurdu. İřte İsviçre ve Tūr̄k sistemleri bōyle bir yola gitmemiřler mūlkiyet hak-

kının haczine müsaade etmekle yetinmişlerdir; o suretle ki, mülkiyet hakkına taalluk eden niza halledildikten sonra satış yapılabilsin veya Türk Hukukunun 1940 tarihinden beri niza halledilmeden satış yapılma cihetine gidilirse bu satış doğrudan doğruya malın mülkiyetine taalluk etsin, yoksa o mala müteallik istihkak hakkına değil.

II — Bir malın hak sahibinin, menfaat gördüğü hallerde dava hakkını haktan tecrit ederek hak sahibinin serbest iradesiyle bunu diğer bir şahsa devretmesi faydalı olacağı düşünülerek bu imkanın fertlere tanımaması yolunda bir temayül duyulabilirse de, istihkak iddiasının mülkiyet hakkına ayrılması büyük bir sunnilik arz ettikten başka bir takım soruları da peşi sıra sürüklemekten hali değildir.

Evvela mülkiyet hakkından ayrılacak istihkak davası açmak hakkı bu mülkiyet hakkına halen muayyen bir kişi tarafından vaki bir tecavüze nihayet vermeğe mi münhasır sayılacak yoksa alelittlak ilerde değişik şahıslardan vaki olabilecek bilcümle tecavüzlere mi şamil bulunacaktır. Eğer burada devir edilen dava hakkı ilerki tecavüzleri de içine alacak bir yetki olarak mütalaa edilecek olursa dava hakkı ile hak arasındaki ikilik uzun müddet sürecektir ve bu ikiliğin mahzurları da bundan böyle tevali edip gidecektir. Vakıa Yargıtay emekli başkanlarından sayın Suat Bertan'ın Ayni Haklar eserinde belirttiği üzere menkullere ait istihkak davasının satış alıcısına devri faraziyesinde halen mevcut tecavüzlere nihayet vermeğe muvaffak olacak alıcı bu suretle menkul malı tesellüm etmiş sayılınca teslimi gerçekleştirmesiyle mülkiyet de kendisine intikal edeceğinden bahis konusu ikilik nihayet bulabilecektir. (Ayni Haklar Medeni Kanun 618-764 maddeleri şerhi sahife 299).

Fakat yine de istihkak davası devri bu özel faraziyede dahi pürüzlü meselelere yol açabilmek niteliğindedir. Ezcümle istihkak davası hakkını devralan şahsın davadan feragata yetkili olup olmadığı ve yetkili olduğu takdirde mülkiyet hakkının ne olacağı kolay çözülebilecek bir mesele olarak gözükmemektedir. Nitekim, istihkak davasının devrine cevaz veren Hamberger istikametinde gayret sarfetmesine rağmen Suat Bertan meselenin enine boyuna münakaşasından sonra neticeyi şöyle ifade etmektedir. "Medeni Kanuna göre istihkak davası mülkiyet hakkından ayrılması mümkün olmayan ve bu hakkın sahibine kanunun tanıdığı bir yetkiden ibaret bulunduğu ve dava hakkından yoksun bir mülkiyet hakkı da düşü-

nülmeyeceğinden istihkak dava hakkı hiç bir maksatla temlike konu yapılamaz.” (Adı geçen eser sahife 300.)

Bu vadide Türk Hukuku bakımından ihmal edilemeyecek bir mülahaza da dava hakkı ile hakkın bu şekilde ayrılması neticesinde avukat olmayan kişilere dava hakkının devri ile bu babta avukatlığa ait imtiyazın ihlaline bilvasıta yol açabilecek bir zeminin kolaylıkla elde edilebilmesidir.

Nihayet şunu da belirtelim ki, davanın kazanılmasında halen hak sahibi dışında menfaati olan kişinin, ezcümle bahis konusu mülkiyet hakkına ilerde iktisap etmesi için halen lehine hukuki sebep yaratılmış olan kişinin menfaatinin en iyi korunması şekli onun tarafından dava hakkının devir alınması teşkil ediyorsa da, bu şekil diğer cihetten halen hak sahibi olan şahsın menfaatlerinin hakkı devir alanın davayı kötü idare etmesi faraziyesinde zedelenmesinin nasıl önlenmesi gerektiği meselesini ortaya çıkarmakta ve böylelikle bu şeklin menfaatler durumunu en iyi telif eden bir müessese olarak telakki edilmesine mani bulunmaktadır. Her halde bu ikiliğin dava hakkını devir alan ile halen hak sahibi bulunan kişi arasında ilerde yol açacağı karşılıklı hesaplaşmalar ve bunların tevhit edeceği ihtilaflar dava hakkının haktan ayrılmasının şayanı arzu bir hal tarzı sayılmasına mani olmak gerekir.

Netice olarak Türk Hukukunun yukarıda belirtilen hükümleri muvacehesinde dava hakkının haktan iradi olarak ayrılmak suretiyle ahara devredilemeyeceği yolundaki hal tarzının ekseriyet kararının ittihazına temel gerekçe teşkil etmiş olması kanaatımızca çok yerindedir; ve ekseriyet tahlilimize konu teşkil eden Yargıtay Kararları Usul Hukuku yönünden bu sebeple hususi bir değer taşımaktadır.

III — Medeni Hukuk cephesinden kadının tasarrufu ile Nusret'in zilyetliği elde etmiş sayılıp sayılmayacağına gelirse; burada muhalefet şerhinde belirtilmiş görüşe katılmadığımızı belirtmeliyiz. Muhalif görüşü izhar eden başkan vekili üye Ayşe'nin zilyetliği geçirmemesi için zilyetliği kaybetmiş olması gerektiğini isabetli olarak kaydettikten ve Oğuzman'la Seliçi'yi zikrederek zilyetliğin kaybı için haklı olarak ya zilyetliğin terk arzusu veya fiili hakimiyetin kaybı lazımdır dedikten sonra boşanma olayının bunların veya bunlardan birinin varlığının kabulüne yol açmayacağını söylüyor ki işte burada sayın başkan vekilini takip edemiyoruz.

Feri zilyet asli zilyete tabi olmaktan çıkarak mal üzerinde asli zilyet olarak hareket ettiği andan itibaren bu durum artık ilk asli zilyetin mal üzerindeki hakimiyetini kaybetmiş olduğu şekilde yorumlanmalıdır. Zaten eski kocasına karşı dava ikamesinden çekinmiş olan kadının gayrimenkulu satmış olması, buna bir karine teşkil eder. Hatta böyle bir karineye de hacet yoktur.

Zira bir an için aksini farz ederek boşanmaya rağmen Cafer'in eski karısının talimatına uygun hareket etmeğe devam ettiği için kadının arazi üzerindeki zilyetliği kaybetmediği kabul edilse bile, asgari olarak Nusret tarafından açılan meni müdahale davası zilyetliğin havalesi hakkında ihbar fonksiyonu görecektir. Çünkü bir usul muamelesi olan dava ikamesinin temerrüdü itaç eden veya ihbarı tazammun eden maddi hukuk işlemini de ihtiva ettiği kabul edilmekte ve o şekilde de değerlendirilmektedir. (Medeni Usul Hukuku Dersleri kitabımız, 1975, sahife 400.) Böyle olunca da Nusret'in dava arzuhalini tebellüğ eden eski koca Cafer bu durumda kendisine daha önce ihbar vaki olmadığı için davaya sebebiyet vermediğini dermeyan edebilecek ve ilk celsede karşı tarafın iddiasını tanımak suretiyle yargılama giderlerine mahkûmiyetten kurtulabilecektir. Yoksa ihbarın daha evvel yapıldığının sabit olması —eğer Cafer eski karısının talimatına göre hareket ediyorsa— Nusret tarafından açılmış davanın reddi için sebep teşkil etmeyecektir. Bu bakımdan da muhalefet şerhinden ayrılmak mecburiyetini duyuyoruz.

Netice olarak, Nusret tarafından açılmış davanın reddi hakkındaki Yargıtay Ekseriyet kararı yerindedir. Derhal ilave edelim ki, bu suretle hakkın ziyaya uğrayabileceği yolunda bir endişeye kapılmaya mahal yoktur. Zira Yargıtay Kararının kabulü veçhile Ayşe'nin satışı sonunda teslim vaki olmadığı ve mülkiyet Nusret'e henüz geçmemiş ve Ayşe'de kalmış olduğu için şahsi hak safhasında kalmış satış akti Ayşe'nin mülkiyet hakkının bir neticesi ve mütemmimi olan istihkak iddiasını ve müdahalenin menini istemek yetkisini kendisinden nezetmemiştir. Ve bundan dolayı da Nusret'in başarı ile kullanmadığı dava hakkını kadının malik sıfatı ile kullanmaması için hiç bir sebep yoktur.

Herhalde zevkli hukuki münakaşalara zemin hazırlayan Yargıtay Kararı ve muhalefet şerhi taalluk ettiği sorunların hukuk ilmi çerçevesinde daha iyi anlaşılmasına ve aydınlatılmasına hizmet edecek değerli bir malzeme teşkil etmektedir.